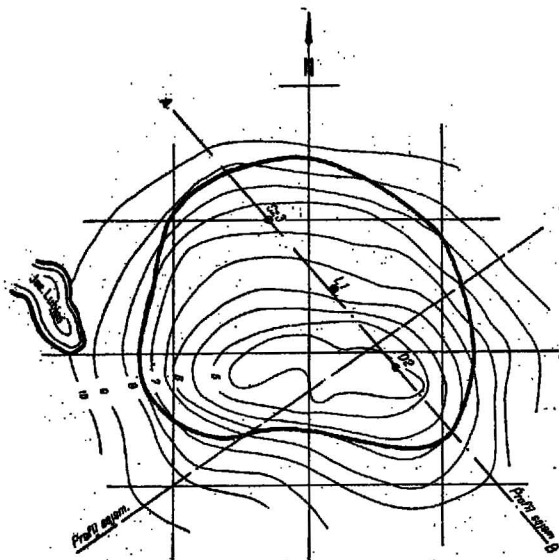

WYSAD SOLNY W LUBIENIU

Historia poszukiwań geologicznych, które doprowadziły do odkrycia wysadowego złoża solnego w okolicy Lubienia na południe od Włocławka, rozpoczyna się od badań grawimetrycznych wykonanych na obszarze Kujaw podczas ostatniej wojny światowej. W r. 1947 badania te zostały uzupełnione nowymi pomiarami grawimetrycznymi, których wyniki pozwoliły na ustalenie bardziej wiarygodnego konturu poziomego zaznaczającej się struktury geologicznej o cechach typowego wysadu solnego.

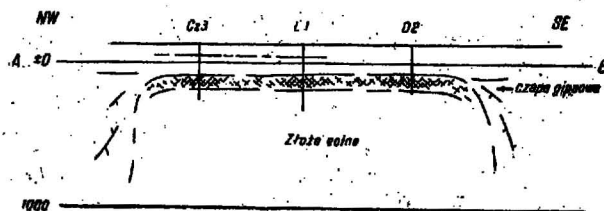
W nawiązaniu do zdjęć grawimetrycznych wykonano na obszarze Kujaw szeroko zakrojone badania sejsmiczne. Między innymi przez grawimetrycznie wyznaczoną strukturę Lubienia przeprowadzono w latach 1953 i 1955 dwa prostopadłe do siebie profile sejsmiczne. Wyniki tych pomiarów poparły przypuszczenie o istnieniu struktury wysadowej w miejscu wyznaczonym pierwotnie przez grawimetrię. W uzupełnieniu do wyników zdjęć grawimetrycznych badania sejsmiczne dały przybliżony obraz konturów wysadu i charakterystycznego ułożenia warstw otaczających w przekroju pionowym.

Ryc. 1. — Linie cienkie: linie anomalii siły ciężkości. linia gruba: kontur grawimetryczny wysadu

Dla potwierdzenia zgodnych ze sobą danych ze zdjęć grawimetrycznych i sejsmicznych w ramach planowych prac Zakładu Złóż Soli Instytutu Geologicznego założono w 1954 r. prawie w środku wyzna-

czonej geofizycznie struktury wysadowej wiercenie Lubień 1. W miejscu tym po przebicciu utworów czwartorzędowych i trzeciorzędowych napotkano na głębokości 217 m na strop czapy gipsowej, a na głębokości 307 m na zwierciadło solne. Ażeby nie wyjść poza obręb przyjmowanej przy eksploatacji półki solnej, po przejściu 154 m w soli wiercenia zakończono na głębokości 461 m.

Ryc. 2 — Przekrój A-B

W profilu wiercenia Lubień 1 złoże solne zbudowane jest z utworów cechsztyńskiej serii solnej wykształconej tu przeważnie jako sól kamienna jasnoszara i jasnopomarańczowa, mniej lub bardziej zanieczyszczona piaskiem anhydrytowym, miejscami przerostami kizerytu i wtarceniami soli potasowo-magnezowych. Stratygraficznie utwory te należy zaliczyć do poziomu soli starszych, a napotkane wśród nich pojedyncze bloki i porwaki anhydrytu — do poziomu anhydrytu głównego.

Budowa wewnętrzna złoża soli jest skomplikowana. Wzajemne ułożenie warstw serii solnej, sądząc danych wiercenia Lubień 1, przedstawia się jak zespół stromo zapadających członów tej serii postaci tzw. fałdów biegunowych o osiach praw pionowych.

Zasoby soli kamiennej w złożu w Lubieniu ustalone na razie w podkategorii C₂ wskazują na wielki bogactwo tego złoża. Dalsze dwa otwory odwiercone w celu rozpoznania złoża całkowicie potwierdziły dotychczasową interpretację wyników badań geofizycznych i geologicznych. Zamieszczone ryciny przedstawiają w planie i przekroju złoże soli kamiennej w Lubieniu na podstawie wyników badań geofizycznych i wierceń.

Ze względu na korzystne położenie w pobliżu dużego jeziora, dogodne warunki komunikacyjne i słabe uprzemysłowienie terenu — złoże soli kamiennej w Lubieniu stanowi doskonały obiekt do wykorzystania przez przemysł solny.